

перспективи розвитку: матеріали міжнародної наукової конференції. 29–30 березня 2019 р., м.Дніпро. 2019. Частина I. С. 79–81.

НЕВІД'ЄМНІ СКЛАДОВІ СИМУЛЯЦІЙНОГО НАВЧАННЯ У МЕДИЦИНІ

Флуд В.В., Макар О.Р., Пилипчук І.С.

*Львівський національний медичний університет
імені Данила Галицького, м. Львів*

Розвиток сучасних технологій і дбайливе ставлення до безпеки пацієнтів та медичного персоналу призвели до надмірної розумної цікавості щодо розвитку використання медичної освіти на засадах моделювання.

Моделювання клінічних сценаріїв із метою здобуття знань і компетентностей не є новою концепцією в структурі медичної освіти та підготовки персоналу як у цьому світі, так і в Україні. Докази, які свідчать про важливу роль використання симуляційних методів навчання дедалі більше зростають, що підтверджується неабияким збільшенням досліджень, які демонструють, як задоволеність здобувачів освіти перебігом навчання, так і покращенням у них самооцінки та впевненості, а також вдосконаленням професійних умінь і знань. Однак, існує і протилежна думка, яка заперечує взаємозв'язок навчання методом медичної симуляції з об'єктивним покращенням результатів лікування пацієнтів.

Наведено три пов'язані постулати в симуляційному навчанні, які визначають його роль у підготовці медичних працівників.

Симуляція — термін, який використовується з метою проведення імітації поведінки або процесу з використанням відповідної аналогічної ситуації, яка можлива за реальних обставин [1]. Мета симуляції — вивчення явища, з яким важко або не бажано працювати в режимі реального часу.

Застосуванню медичної симуляції в навчальному процесі, на сьогодні, надається достатньо велика увага.

Одним із ключових понять симуляційного навчання є достовірність.

Достовірність містить у собі три невід'ємні складові — реалістичність навколишнього середовища, реалістичність обладнання та психологічне залучення здобувача освіти до навчального процесу [1]. Без залучення всіх цих аспектів освітня користь симуляційного навчання має сумнівний вигляд. Не кожна симуляційна ситуація вимагає достатньо чіткого відтворення клінічного середовища або симуляторів, які можуть відтворити кожен аспект діяльності або сценарій

Для реалізації медичної симуляції є декілька засобів. Особливе місце займає розрізнення симуляцій, які відбуваються у віртуальній реальності: ті, що повністю базуються на застосуванні цифрового програмного забезпечення — до симуляції фізичної реалістичності, де обладнання для моделювання передбачає застосування фізичних елементів, призначених для відтворення функціоналу реальних пацієнтів, чи обладнання, і які є більш прийнятними та надають суб'єктивні переваги в плані сприйняття здобувачами освіти.

Симуляційне навчання може бути класифіковане в такий спосіб — те, яке спрямоване на навчання певній практичній навичці (має свої складові частини) і, те, яке спрямоване на відтворення клінічних сценаріїв («імерсійні технології»). «Імерсійні технології» мають місце застосування із використанням спеціалізованих манекенів та/або симульованих пацієнтів. Симуляційне навчання в медицині не обов'язково обмежується окремою методологією, є численні приклади успішних методологій, які поєднують кілька різних підходів — «гібридне моделювання» [2]. Поєднання методик для отримання очікуваного результату передбачає максимальне використання переваг кожної з них.

На додаток до комерційно доступних симуляторів, пристрої можна створювати або налаштовувати відповідно до потреб. Творче використання таких матеріалів, як частини тіл тварин, синтетичні матеріали, може бути використано з користю для створення моделей, які є недорогими та адаптовані до потреб.

Якість проведення занять із симуляційної медицини залежить від викладачів. На додаток до клінічних знань зі спеціальності, що викладається, велике значення має їхній досвід використання самих тренажерів як у практиці налагодження зворотного зв'язку, так і з підведенням підсумків після навчання [1].

Висновок. Докази, які вказують на ефективність використання симуляційного методу навчання, як одного із засобів надання знань та закріплення набутих здобувачами освіти практичних умінь є незаперечними. Слухачами медична симуляція сприймається якісним доповненням до традиційних методів навчання в клінічному середовищі, якщо вона адекватно інтегрована в навчальну програму закладу освіти, але на сьогоdnішньому етапі розвитку медичної симуляції, ще мають місце відмінності в доступності та якості того, що пропонується. Із цього можна зробити висновок, що майбутні зусилля необхідно спрямувати на вирішення цієї проблеми.

Список використаних джерел літератури:

1. Shinnick M. A., Woo M. A. Learning style impact on knowledge gains in human patient simulation. *Nurse Educ Today*. 2015. № 2. P 63.
2. The Society for Simulation in Healthcare. SSH Certification Programs [Internet]. SSH Certification Programs. 2016 [cited 2016 Mar 10]. p. Available from: <http://www.ssih.org/Certification>.

АСПЕКТИ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ДО СИМУЛЯЦІЙНОГО НАВЧАННЯ НА КАФЕДРІ АКУШЕРСТВА ТА ГІНЕКОЛОГІЇ

Цисар Ю.В.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці

Симуляційне навчання — метод навчання, в основі якого лежить імітація будь-якого фізичного процесу за допомогою штучної (наприклад, механічної або комп'ютерної) системи. Навчання клінічних навичок завдяки використанню манекенів-симуляторів, тренажерів і стандартизованих пацієнтів є «золотим стандартом» медичної освіти в розвинених країнах.

Проблема розвитку та впровадження симуляційного навчання дуже актуальна, оскільки дає змогу значно підвищити рівень підготовки медичних кадрів у сфері акушерства та гінекології зменшити завдяки цьому ризики виникнення несприятливих медичних подій і лікарських помилок, які нерідко призводять до неонатальної та материнської смертності. Симуляційна медицина дає змогу моделювати максимально реалістичну ситуацію і на ній відпрацювати стійкий алгоритм дій.

Практична підготовка студентів відбувається поетапно: визначення рівня володіння клінічними навичками на початку практичного заняття, навчання роботі на муляжах (демонстрація, пояснення), індивідуальне виконання (відпрацювання), перевірка викладачем рівня освоєння практичних навичок (обговорення, оцінювання), робота в команді (інсценування, міждисциплінарні тренінги), дебрифінг. У ході психологічного дебрифінгу відбувається детальний аналіз роботи лікарського персоналу та розробляється єдиний алгоритм дій згідно з клінічними стандартами.

Перевагами використання симуляційного навчання в контексті вивчення теми є можливість змодулювати та відпрацювати майже будь-яку клінічну ситуацію з урахуванням кваліфікаційного рівня курсантів без шкоди для здоров'я матері та плода; можливість чітко та наочно продемонструвати ефекти терапії, що проводиться, її можливі побічні та небажані ефекти,